

Rezolucja 181 Zgromadzenia Ogólnego ONZ Plan podziału utworzenia państw arabskiego i żydowskiego z unią gospodarczą i specjalnym statusem Jerozolimy (29 listopada 1947)

Archiwa Zgromadzenia Ogólnego, Druga Sesja Dodatek Nr 11, Vol. 1-IV.

Zdjęcie 1 czarny obszar na mapie pokazuje pierwotny podział Palestyny, zgodnie z założeniami Rezolucji 181 ONZ ("Izrael a Suez 1947, 1949 i 1967." Mapa. McGraw- Hill Inc. The Middle East: A History. By Sydney Nettleton Fisher. 3-cie wyd.)

Pogarszające się stosunki pomiędzy Wielką Brytanią a Palestyną

Plan podziału Palestyny z 1937 r. nigdy nie został wprowadzony w życie. Mimo to pozostał wykonalną opcją polityczną mającą rozwiązać konflikt pomiędzy Arabami a syjonistami. Wielka Brytania musiała ostudzić arabską niechęć wobec syjonizmu, dlatego wstrzymywała się od rewizji planu podziału. Biała Księga z 1939 r., której celem było zamrożenie rozwoju żydowskiej siedziby narodowej została odrzucona przez syjonistów. Poprzez wprowadzenie ograniczenia transferu gruntów, jako części brytyjskiej Białej Księgi z maja 1939 r., Wielka Brytania przyznała, że nie ma arabskiej i żydowskiej części Palestyny. Do lat czterdziestych dwudziestego wieku, kontynuowano debatę w ramach ministerstwa spraw zagranicznych na temat rozwiązania konfliktu arabsko-żydowskiego poprzez podział. W 1944 r. w czasie gdy ograniczenia wynikające z Białej Księgi w związku z żydowską imigracją i zakupem ziemi w dalszym ciągu obowiązywały, brytyjski wysoki komisarz Sir Harold

MacMichael napisał w osobistym liście do Londynu, „nie widzę żadnej alternatywy dla podziału... zarówno Żydzi jak i Arabowie będą cieszyć się z posiadania własnego terytorium...”¹

W czasie drugiej wojny światowej, gdy relacje brytyjsko-syjonistyczne w Palestynie uległy pogorszeniu, niewiele zrobiono, aby obejść brytyjski strategiczny uścisk. Wezwanie Ben-Guriona do utworzenia państwa żydowskiego w trakcie jego przemówienia w hotelu Baltimore w Nowym

¹ Wysoki komisarz Sir Harold MacMichael do sekretarza Urzędu Kolonialnego, 17 lipca 1944, CO (Urząd Kolonialny) Zespół 733/Box 461/Teczka 75872/2.

Jorku w maju 1942 r. dodatkowo pogorszyło syjonistyczno-brytyjskie stosunki. Ziarno zasiane przez Ben-Guriona na początku lat czterdziestych, mające na celu zaktywizowanie i wzmocnienie amerykańskiego żydowskiego wsparcia dla syjonistycznych aspiracji, przyniosło efekty po drugiej wojnie światowej.

Zdjęcie 2 Nielegalni żydowscy imigranci do Izraela przybywają do Hajfy, 1947 (CAS Fotografie)

Wówczas to ogromny wysiłek lobbystyczny został skierowany w kierunku różnych urzędników w Waszyngtonie związanych z administracją Trumana.

Publicznym deklaracjom syjonistycznym towarzyszył ciągły przyrost fizyczny i demograficzny w Palestynie w czasie wojny. Pomimo ograniczeń wynikających z Białej Księgi, syjoniści z łatwością ominęli przepisy zakupu ziemi, skupując grunty dla celów strategicznych. Pomimo brytyjskich wysiłków, aby powstrzymać nielegalną imigrację, do Palestyny nieustannie przybywali Żydzi. W Palestynie żydowskie paramilitarne organizacje zaatakowały brytyjskie siły zbrojne i bazy wojskowe. W czasie gdy miliony Żydów było mordowanych w europejskich obozach śmierci, Żydzi w Palestynie odnotowywali wzrost gospodarczy. Po zakończeniu wojny prezydent Stanów Zjednoczonych Harry S. Truman rekomendował natychmiastowe przyjęcie do Palestyny 100,000 Żydów, co stawiało go w opozycji do brytyjskiego rządu laburzystów, który niezmiennie przestrzegał ograniczeń z 1939 r. dotyczących rozwoju żydowskiej siedziby narodowej. Wielka Brytania pozostawała ostrożna zwłaszcza w kontekście tego jak polityka w Palestynie będzie odbierana na pozostałych obszarach Bliskiego Wschodu i w Indiach, gdzie dla Brytyjczyków najważniejsza pozostawała kwestia wrażliwości muzułmanów.²

Zdjęcie 3 Arabscy ochotnicy, uczestnicy wojny w latach 1947-1948, która wybuchła po podziale Palestyny. (Własność publiczna)

Powstanie UNSCOP [Specjalna Komisja do Spraw Palestyny ONZ]

W obliczu rosnącej przemocy w Palestynie, nacisków syjonistów, aby zezwolić na imigrację Żydów oraz presję zagranicy, rząd brytyjski zdecydował zwrócić się do nowopowstałej Organizacji Narodów Zjednoczonych o poradę. Brytyjczycy postawili sprawę jasno; podkreślali że szukając

porady nie są zobligowani do zaakceptowania jakichkolwiek rozwiązań ze strony ONZ, które nie będą sprzyjały brytyjskim interesom. Brytyjczycy liczyli na to, że ONZ może ostatecznie zasugerować kontynuację kontrolowania przez nich Palestyny.

W kwietniu 1947 r. ONZ powołał UNSCOP (Specjalną Komisję Narodów Zjednoczonych do Spraw Palestyny). Jej zadaniem, podobnie jak poprzednich komisji, które odwiedziły Palestynę, było zbadanie przyczyn powodujących społeczne niepokoje oraz przedłożenie politycznych rekomendacji, co do dalszego postępowania. W skład UNSCOP weszli przedstawiciele jedenastu narodów: Australii, Kanady, Czechosłowacji, Gwatemali, Indii, Iranu, Holandii, Peru, Szwecji, Urugwaju i Jugosławii.

Członkowie Komisji udali się do Palestyny w czerwcu. Pomimo że zostali:

“Skonfrontowani z faktami dotyczącymi życia w Palestynie. Arabski Wyższy Komisarz powiatał ich ogólnokrajowym strajkiem i odmówił zeznawania przed Komisją... trzech członków Irgun Zvai Leumi zostało skazanych na karę śmierci, dwóch brytyjskich sierżantów przetrzymywano jako zakładników, Armia wprowadziła stan wojenny i godzinę policyjną, a kiedy członkowie Komisji wyrazili swoje zaniepokojenie, naczelny sekretarz administracji palestyńskiej krótko przypomniał, że to nie ich sprawa... statek z uchodźcami „Exodus 1947” został w sposób dramatyczny przejęty na morzu, a przewodniczący Komisji przyglądał się jak jego pasażerowie byli przeladowywani w porcie w Hajfie... w Jerozolimie administracja palestyńska zamknęła się w otoczonej drutem kolczastym strefie bezpieczeństwa.”³ Członkowie Komitetu mieli okazję zobaczyć na własne oczy, że administracja Palestyny była niemożliwa, a obie społeczności znalazły się w potrzasku nierozwiązywalnego konfliktu.

³ *The Israel Yearbook*, 1950/51, Tel Aviv, Israel Publications Ltd., s. 37.

W związku z wcześniejszą decyzją, aby oficjalnie wszystkie sprawy załatwić z rządem brytyjskim w kształtowaniu polityki w Palestynie, palestyńscy Arabowie odmówili udziału w oficjalnym spotkaniu z Komisją UNSCOP. Kilku palestyńskich Arabów spotkało się z przedstawicielami UNSCOP prywatnie. Przedstawiciele rządów arabskich, za wyjątkiem Transjordanii, spotkało się z Komisją w Libanie po tym jak opuściła ona Palestynę. W ich rekomendacji cała Palestyna powinna stać się państwem arabskim. Podkomisja UNSCOP odwiedziła [również] niektóre z obozów Displaced Persons (osoby wysiedlone).

Od 1946 r. podział Palestyny był częścią oficjalnej polityki Agencji Żydowskiej. Będąc szefem Agencji Żydowskiej David Ben-Gurion jasno wyraził się w swoich zeznaniach przed Komisją UNSCOP, że powstanie niepodległego państwa żydowskiego było jedynym rozwiązaniem politycznym możliwym do przyjęcia przez syjonistów. Świadectwo Ben-Guriona w doskonały sposób uwidocznilo sprawę syjonizmu i jego najnowszą historię. Mapa, którą syjoniści przedstawili Komisji UNSCOP była w gruncie rzeczy mapą zaproponowaną w 1937 r. przez Komisję Peela. Choć dołączono do niej Galileę, Negew oraz zachodnią Jerozolimę. Grzbiet górski Judei i Samarii (czyli terenów, które później stały się Zachodnim Brzegiem) miały pozostać poza granicami państwa żydowskiego.⁴ Obie mapy sugerowane przez syjonistów w 1937 i 1947 roku odzwierciedlały w dużej mierze zasięg stworzony przez sprzedaż ziemi przez Arabów i zakup gruntów przez Żydów. Były to obszary sugerowane do zakupu [gruntów] w 1937 r., gdy ŻFN poddał rewizji opcje zakupu sugerowane przez Arabów pragnących sprzedać tereny. (Zobacz dok. Pismo Epsteina)

Syjonistyczny punkt widzenia został przedstawiony przez Agencję Żydowską w formie ustnych zeznań oraz na 550 stronach dokładnego materiału pisemnego. Było to typowe przygotowanie syjonistyczne i odpowiedź na komisję śledczą, przez którą zostali poproszeni o zaangażowanie w czasie sprawowania mandatu. W opracowanym tomie znalazł się Żydowski Plan dla Palestyny, Protokoły i Sprawozdania przygotowane przez Agencję Żydowską w Palestynie dla Specjalnej Komisji dla Spraw Palestyny ONZ, obejmował on również najnowszą historię syjonizmu, mandatu, jak również możliwe rozwiązania dla sprawy palestyńskiej. Rozwiązania te obejmowały:

- 1. Kontynuację Mandatu*
- 2. Wspólne Powiernictwo*
- 3. Kantonizację*
- 4. Państwo Arabskie*
- 5. Parytet Obu Narodów*

⁴ Yossi Katz, *Partner to Partition. The Jewish Agency's Partition Plan in the Mandate Era*, London: Frank Cass, 1998, s. 180-81.

6. Państwo Żydowskie

7. Podział.

Raport Agencji Żydowskiej w dużej mierze poświęcony był historii syjonizmu i świata arabskiego widzianego oczami polityków syjonistycznych, statusu społeczności żydowskiej w krajach arabskich/orientalnych oraz dowody przedstawione na podstawie zeznań czołowych polityków syjonistycznych. Świadectwo to było szczere, obfite i daleko idące.

Nie istniał jednoznaczny plan: przywódcy syjonistyczni wierzyli, że zasłużyli na prawo do posiadania niepodległego państwa, w którym Żydzi będą stanowić większość. Uznawali oni arabską opozycję wobec tej koncepcji i rozumieli dlaczego Arabowie sprzeciwiali się syjonizmowi.

Czytając o sprawie syjonistycznej można zrozumieć dogłębnie gotowość Agencji Żydowskiej do radzenia sobie z dyplomacją danej chwili. Jeśli nie wywarli wrażenia na członkach Komisji UNSCOP, to na pewno zasypali ich danymi, logiką i przekonującą analizą centralnych i stycznych kwestii związanych z utworzeniem państwa żydowskiego w Palestynie i żydowskiej obecności na Bliskim Wschodzie w ogóle. Materiału przedstawiony Komisji UNSCOP w sposób rażący ujawnił przepaść pomiędzy społecznościami żydowskimi i arabskimi a wyborami podejmowanymi przez ich przedstawicieli w kontaktach z Brytyjczykami w tworzeniu i kształtowaniu polityki. Arabowie palestyńscy nie przedstawili swojej sprawy Komisji UNSCOP, tym samym zaprzepaścili świetną okazję, aby przekonać członków Komisji do wysłuchania ich punktu widzenia, czyli przekonania, że Deklaracja Balfoura, mandat Palestyny i podział są niestosowne. Przywódcy arabscy w Palestynie świadomie uchylili się od odpowiedzialności reprezentowania ludności arabskiej. Co więcej, Liga Arabska, która przywłaszczyła sobie sprawę palestyńską w ramach krajów arabskich, była wewnętrznie podzielona pomiędzy zaciełką Jordanią a egipskimi interesami narodowymi. Zarówno Amman jak i Kair chciały części Palestyny dla siebie; nikt nie mówił, że dla palestyńskich Arabów.

Raport UNSCOP

We wrześniu po wizycie w Palestynie, [Komisja] UNSCOP wydała raport. Raport większościowy sugerował podział, podczas gdy raport mniejszościowy sugerował rozwiązanie federalne, czyli dwóch wspólnot mieszkających w jednym państwie. Prowadzono debatę czy powinna zostać powołana kuratela ONZ w celu kontrolowania Palestyny lub sugerowanego podziału z dwoma niezależnymi krajami. Raport większościowy UNSCOP sugerował podział Palestyny na państwa arabskie i żydowskie. Zarówno państwo arabskie jak i żydowskie składałyby się z trzech segmentów, z których każdy ledwie przylegałby do drugiego. The map so entwined the three geographic segments of each proposed state that neither state could have worked operationally or retained independence without the sanction of the other. Mapa tak spleciona w trzy geograficzne segmenty każdego z proponowanych państw, z których każdy mógłby funkcjonować lub zachować niepodległość bez sankcji.

Gdy plan podziału został przedstawiony, arabska reakcja była jednoznaczna, szybko i całkowicie sprzeciwiono się przyjęciu go. *For suggesting the possibility of partition, the Political Committee of the Arab League suggested that economic sanctions be imposed on Britain and the US.* Komitet Polityczny Ligi Arabskiej, że za sugestie o możliwości podziału, na Wielką Brytanie i Stany Zjednoczone powinny zostać nałożone sankcje. Ponadto Wyższy Komitet Arabski i arabscy zwolennicy Palestyny pod koniec września odrzucili również koncepcję powstania państwa federacyjnego, na podstawie raportu mniejszościowego. Zaproponowali jedynie jednolite państwo, w którym “mniejszość żydowska będzie miała zapewnioną odpowiednią ochronę i gwarancje.”⁵

13 listopada 1947 r., Brytyjczycy ogłosili, że do 1 sierpnia 1948 r. wycofają się z Palestyny oraz że przed tym terminem zlikwidują cywilną administrację. Wielka Brytania wycofywała się nie głosując za podziałem, ale ciągle z nadzieją, że ONZ zaoferuje Brytyjczykom prawo do działalności na tych terenach na zasadach powiernictwa tego obszaru, w rzeczywistości potwierdzi brytyjską kontrolę.

Truman będąc po naciskiem z różnych stron, aby poparł podział, zakazał wizyt przedstawicieli organizacji syjonistycznych w Gabinetcie Ovalnym z jednym wyjątkiem. Jego był partner biznesowy, Eddie Jacobsen przekonał Trumana, aby spotkał się on z Chaimem Weizmannem. Weizmann prosił o wstawiennictwo w sprawie syjonistycznej. Gdy 29 listopada 1947 r. odbyło się głosowanie w sprawie podziału, USA wraz z ZSRR i Francją głosowały na tak, podczas gdy brytyjski delegat wstrzymał się od głosu. Wynik głosowania wyniósł 33-13 z 10 głosami wstrzymującymi, uzyskując wymagane poparcie większości dwóch trzecich. Tym samym upadł pomysł projekt arabski, który zakładał utworzenie jednego państwa.

Reakcje na głosowanie ONZ w sprawie podziału

Syjniści byli pełni radości, podczas gdy palestyńscy Arabowie oraz przywódcy państw arabskich i muzułmańskich byli oburzeni. Przygotowując się do wycofania, Brytyjscy urzędnicy w Palestynie byli zdecydowanie bardziej pro-Arabscy w swoich sympatiach, co było tym trudniejsze dla Agencji Żydowskiej. Żydowskie osiedla i instytucje znalazły się w bezpośrednim konflikcie z miejscowymi Arabami i przygotowywali się na wojnę z sąsiednimi krajami arabskimi.

Zanim Zgromadzenie Ogólne ONZ zakończyło obrady 29 listopada, powołało komisję składającą się z pięciu państw, która miała wprowadzić podział. Wielka Brytania wycofała cywilną administrację powodując jeszcze większy chaos w Palestynie. Rada Bezpieczeństwa ONZ po zmianach, które miały miejsce na początku 1948 r. nie posiadała już większości niezbędnej do wprowadzenia rezolucji podziału.

Dzień po przegłosowaniu rezolucji, Arabowie zaatakowali żydowskie mienie w Palestynie, jednocześnie wybuchły zamieszki w Damaszku, Aleppo, Kairze, Bejrucie i Aden, gdzie zniszczono

⁵ Daniel Mandel, *H.V. Evatt and the Establishment of Israel The Undercover Zionist* (Evatt był australijskim przedstawicielem Komisji UNSCOP) London: Frank Cass, 2004, s.126-27.

kilka synagog. Święta Wojna została ogłoszona przez liderów Uniwersytetu Al-Azar w Kairze. Rozpoczęła się pierwsza faza wojny o niepodległość Izraela.

Po zakończeniu Wojny o Niepodległość, a także w późniejszych dziesięcioleciach rezolucja podziału stała się punktem odniesienia w sprawach międzynarodowych, gdy poruszano sprawę Palestyny lub prawo Izraela do istnienia. Rezolucja wielokrotnie była przedstawiana jako międzynarodowy dowód legitymacji Izraela, wsparcie dla państwa żydowskiego w Palestynie oraz jako dowód, że gdyby w 1947 r. kraje arabskie nie odrzuciłyby podziału, państwo arabskie zostałyby utworzone w Palestynie, a problem palestyńskich arabskich uchodźców by nie istniał. W październiku 2011 r. prezydent władz Palestyny Mahmud Abbas powiedział, że odrzucenie planu podziału było “całkowitym błędem ze strony Arabów.”⁶ Plan podziału był również używany jako wzór, w jaki sposób Jerozolima jako miasto oraz jej święte miejsca powinna być traktowana, czyli zarządzana przez międzynarodową administrację. Jerozolima, która została podzielona w wyniku wojny 1948-49 została zjednoczona w jeden magistrat dopiero po wojnie w czerwcu 1967 r. i żadna międzynarodowa administracja nie została dopuszczona do zarządzania nią.

–Ken Stein, styczeń 2022

Zgromadzenie Ogólne,

W trakcie posiedzenia specjalnej sesji na wniosek obowiązujących władz mandatowych postanowiono i poinstruowano Specjalny Komitet, aby rozpatrzył kwestię przyszłego rządu Palestyny na drugiej sesji zwyczajnej;

Po wyłonieniu polecono Specjalnemu Komitetowi zbadanie wszystkich pytań i kwestii dotyczących problemu Palestyny oraz przygotowanie projektu rozwiązania problemu; oraz

Po otrzymaniu i przeanalizowaniu raportu Specjalnego Komitetu (dokument A/364)(1), w tym wielu jednorodnych zaleceń oraz plan podziału z unią gospodarczą zatwierdzony przez większość Specjalnej Komisji;

Uważa, że obecna sytuacja w Palestynie może negatywnie wpłynąć na ogólny dobrobyt oraz przyjazne stosunki pomiędzy narodami;

Zwraca uwagę na oświadczenie władz mandatowych, które planują zakończyć ewakuację z Palestyny do 1 sierpnia 1948 r.;

Zaleca Zjednoczonemu Królestwu, jako władzy mandatowej dla Palestyny, i wszystkim innym członkom Organizacji Narodów Zjednoczonych, przyjęcie i wdrożenie, w odniesieniu do przyszłego Rządu Palestyny, Planu Podziału z Unią Gospodarczą określonego poniżej.

Wnioskuje aby:

- a. Rada Bezpieczeństwa podjęła niezbędne środki przewidziane w planie do jego realizacji;
- b. Rada Bezpieczeństwa zbada, jeśli będą tego wymagać okoliczności w okresie przejściowym, czy sytuacja w Palestynie stanowi zagrożenie dla pokoju. Jeżeli uzna, że takie zagrożenie istnieje, w celu utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, Rada Bezpieczeństwa powinna uzupełnić upoważnienia Zgromadzenia Ogólnego poprzez podjęcie działań zgodnie z art. 39 i 41 Karty, do wzmocnienia pozycji Komisji Narodów Zjednoczonych, przewidzianej w niniejszej

⁶ Telewizja Izraela, Kanał 2, 29 października 2011.

rezolucji, do sprawowania w Palestynie funkcji, które są przypisane do niej przez niniejszą rezolucję;

- c. Rada Bezpieczeństwa określi czy istnieje zagrożenie dla pokoju, naruszenie pokoju lub akty agresji, zgodnie z artykułem 39 Karty, każdą próbę siłowej zmiany postanowień przewidzianych w niniejszej rezolucji;
- d. Rada Powiernicza zostanie poinformowana o zakresie swoich obowiązków przewidzianych dla niej w tym planie;

Wzywa mieszkańców Palestyny do podjęcia takich kroków ze swej strony, które mogą być konieczne do wprowadzenia tego planu w życie;

Apeluje do wszystkich rządów i wszystkich narodów do powstrzymania się od podejmowania jakichkolwiek działań mogących utrudnić lub opóźnić wykonywanie tych zaleceń; oraz

Upoważnia Sekretarza Generalnego do zwrotu kosztów podróży i diet członkom Komisji, o których mowa w Części 1, Sekcja B, Paragraf I poniżej, na tej podstawie i w takiej formie jakie będą najbardziej właściwe w danych okolicznościach, a także zapewnienie Komisji niezbędnych pracowników do pomocy w wykonywaniu funkcji powierzonych Komisji przez Zgromadzenie Ogólne.*

Zgromadzenie Ogólne

Upoważnia Sekretarza Generalnego, do pobrania z Centralnego Funduszu Roboczego sumy, która nie może przekroczyć 2,000,000 dolarów na cele określone w ostatnim paragrafie rezolucji w sprawie przyszłego rządu Palestyny.

Plan Podziału z Unią Gospodarczą

Część I. – Przyszła Konstytucja i Rząd Palestyny

A. Rozwiązanie Mandatu, Podział i Konstytucja

1. Mandat Palestyny wygaśnie tak szybko jak to możliwe, przy czym nie później niż w dniu 1 sierpnia 1948.
2. Siły zbrojne władz mandatowych będą stopniowo wycofywane z Palestyny, wycofanie należy ukończyć jak najszybciej, przy czym nie później niż w dniu 1 sierpnia 1948 r. Władza mandatowa poinformuje Komisję tak szybko jak to możliwe, o zamiarze wypowiedzenia pełnomocnictwa i ewakuacji ze wszystkich obszarów. Władze mandatowe dołożą wszelkich starań, aby zapewnić, że obszar położony na terytorium państwa żydowskiego, w tym porty morskie i tereny lądowe potrzebne do zapewnienia przyjęcia znacznej imigracji, powinny być ewakuowane najwcześniej jak to możliwe, a w każdym razie nie później niż 1 lutego 1948 r.
3. Niezależne Państwa arabskie i żydowskie oraz Specjalna Międzynarodowa Strefa dla Miasta Jerozolimy, określona w Części III niniejszego Planu, powinny powstać w Palestynie dwa miesiące po wyprowadzeniu sił zbrojnych władz mandatowych, ale w każdym przypadku nie później niż w dniu 1 października 1948. Granice państwa arabskiego, państwa żydowskiego i Jerozolimy zostały opisane w Części II i III poniżej.
4. Okres między przyjęciem przez Zgromadzenie Ogólne zaleceń w kwestii Palestyny i utworzeniem niezależnych państw arabskiego i żydowskiego będzie okresem przejściowym.

B. Działania przygotowawcze do uzyskania niepodległości

1. Zostanie powołana Komisja w skład, której wejdzie po jednym przedstawicielu każdego z pięciu państw członkowskich. Członkowie reprezentowani w Komisji zostaną wybrani przez Zgromadzenie Ogólne na szerokich zasadach geograficznych i innych na ile to możliwe.
2. Administracja Palestyny będzie, po wycofaniu sił zbrojnych władz mandatowych, stopniowo przekazywana Komisji, która podejmie działania zgodne z zaleceniami Zgromadzenia Ogólnego, pod kierunkiem Rady Bezpieczeństwa. Władze mandatowe będą w możliwie najszerszym zakresie koordynować swoje plany wycofania z planami Komisji odnośnie przejścia i zarządzania obszarami, które zostaną ewakuowane.

Komisja będzie miała uprawnienia do wykonywania działalności administracyjnej oraz wydawania niezbędnych regulacji i podejmowania innych wymaganych spraw. Władze mandatowe nie podejmą żadnych działań w celu zapobiegania, blokowania lub opóźniania wprowadzenia przez Komisję środków zalecanych przez Zgromadzenie Ogólne.

3. Po przybyciu do Palestyny Komisja przystąpi do przeprowadzenia działań w celu ustalenia granic państw arabskiego i żydowskiego oraz Miasta Jerozolimy, zgodnie z ogólnymi wytycznymi zaleceniami Zgromadzenia Ogólnego w sprawie podziału Palestyny. Niemniej jednak granice opisane w Części II niniejszego Planu mogą być zmienione w taki sposób, aby wioski nie zostały podzielone przez granice państwowe, chyba że pod wpływem nacisków będzie to konieczne.
4. Komisja, po konsultacji z partiami demokratycznymi i innymi organizacjami publicznymi państw arabskiego i żydowskiego, dokona wyboru i ustanowi w każdym państwie, tak szybko jak to możliwe Tymczasowe Rady Rządu. Działalność obu Arabskiej i Żydowskiej Tymczasowej Rady Rządu będzie prowadzona pod ogólnym kierownictwem Komisji.

Jeśli do dnia 1 kwietnia 1948 r. Tymczasowa Rada Rządu nie będzie mogła być wybrana przez jedno z Państw, lub, jeśli wybrana Rada, nie będzie mogła wykonywać swoich funkcji, Komisja powiadomi o tym fakcie Radę Bezpieczeństwa, aby podjąć takie działania w stosunku do tego Państwa, jakie Rada Bezpieczeństwa uzna za właściwe, oraz przekaże do wiadomości Sekretarzowi Generalnemu w celu poinformowania członków Narodów Zjednoczonych.

5. Z zastrzeżeniem postanowień niniejszych zaleceń, w okresie przejściowym Tymczasowe Rady Rządu, działając pod zarządem Komisji, mają pełne kompetencje w obszarach będących pod ich kontrolą, w tym władzę nad sprawami imigracji i regulacji gruntów.
6. Tymczasowa Rada Rządu każdego z państw, działająca pod nadzorem Komisji, powinna stopniowo otrzymywać od Komisji pełną odpowiedzialność za administrowanie tym Państwem w okresie pomiędzy zakończeniem mandatu a powstaniem niepodległego Państwa.
7. Komisja poinstruuje Tymczasowe Rady Rządów obu Państw arabskiego i żydowskiego, aby po ich uformowaniu ustanowiły organy administracji rządowej, na szczeblu centralnym i lokalnym.
8. Tymczasowa Rada Rządu każdego z państw, w terminie możliwie najkrótszym, przeprowadzi rekrutację zbrojnej milicji spośród mieszkańców tego państwa, w liczbie wystarczającej do utrzymania porządku wewnętrznego i zapobiegania konfliktów granicznych.

Zbrojna milicja w każdym z państw, stworzona do celów operacyjnych, będzie działać pod dowództwem żydowskich i arabskich oficerów przebywających w danym państwie, ale główna polityczna i militarna kontrola, w tym wybór dowództwa milicji, będzie sprawowana przez Komisję.

1. Tymczasowa Rada Rządu każdego z państw, przeprowadzi, nie później niż dwa miesiące po wycofaniu sił zbrojnych władz mandatowych, wybory do Zgromadzenia Ustawodawczego, które zostaną przeprowadzone na zasadach demokratycznych.

Przepisy wyborcze dla każdego z państw zostaną sporządzane przez Tymczasową Radę Rządu i zatwierdzone przez Komisję. Uprawnionymi wyborcami w tych wyborach w każdym Państwie będą osoby powyżej osiemnastego roku życia, którzy są (a) obywatelami palestyńskimi przebywającymi w danym państwie, oraz (b) Arabami i Żydami zamieszkującymi w państwie, choć nie obywatelami palestyńskimi, którzy przed głosowaniem podpisali wolę o zamiarze nabycia obywatelstwa tego państwa.

Arabowie i Żydzi mieszkający w Mieście Jerozolima, którzy podpisali wolę o zamiarze nabycia obywatelstwa, Arabowie w państwie arabskim i Żydzi w państwie żydowskim, są uprawnieni do głosowania odpowiednio w państwie arabskim i żydowskim.

W okresie przejściowym żaden Żyd nie może zamieszkać na obszarze proponowanego państwa arabskiego, a żaden Arab nie może zamieszkać na obszarze proponowanego państwa żydowskiego, z wyjątkiem specjalnych zezwoleń wydanych przez Komisję.
2. Zgromadzenie Konstytucyjne każdego z państw sporządzi demokratyczną konstytucję dla swojego państwa i wybierze rząd tymczasowy w celu zastąpienia Tymczasowej Rady Rządu powołanej przez Komisję. Konstytucje państw mają ucieleśniać Rozdziały 1 i 2 Deklaracji przewidzianej w Części C poniżej, i obejmą między innymi przepisy dotyczące:
 - a. Ustanowienia w każdym z państw ciała ustawodawczego, które będzie wybierane w wyborach powszechnych, w tajnym głosowaniu na podstawie proporcjonalnej reprezentacji i organ wykonawczy będzie odpowiedzialny przed ustawodawcą;
 - b. Rozstrzygnięcie wszelkich sporów międzynarodowych, w które państwo może zostać zaangażowane, będzie odbywać się za pomocą środków pokojowych w taki sposób, aby międzynarodowy pokój i bezpieczeństwo oraz sprawiedliwość, nie były zagrożone;
 - c. Przyjęcie zobowiązania przez dane państwo do powstrzymania się w stosunkach międzynarodowych od stosowania groźby lub użycia siły przeciwko integralności terytorialnej lub niepodległości politycznej jakiegokolwiek Państwa lub w jakikolwiek inny sposób niezgodny z celem Narodów Zjednoczonych;
 - d. Zagwarantowanie wszystkim osobom równych i niedyskryminujących praw w zakresie cywilnym, politycznym, gospodarczym i religijnym, a także korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności, w tym wolności wyznania, języka, mowy i publikacji, edukacji, zgromadzeń i stowarzyszania się;
 - e. Zachowanie wolności tranzytu oraz wizyt dla wszystkich mieszkańców i obywateli drugiego państwa w Palestynie i Mieście Jerozolima, z zastrzeżeniem względów bezpieczeństwa narodowego, pod warunkiem, że każde z państw kontroluje miejsca zamieszkania na swoim terytorium.
3. Komisja powoła komisję gospodarczą złożoną z trzech członków, w celu ustalenia jak najszybszej współpracy gospodarczej, Unii Gospodarczej i Wspólnej Rady Gospodarczej, jak przewidziano w Sekcji D poniżej.
4. W okresie pomiędzy wydaniem zaleceń w kwestii Palestyny przez Zgromadzenie Ogólne i zakończeniem mandatu, władze mandatowe w Palestynie ponoszą pełną odpowiedzialność za zarządzanie na obszarach, z których nie wycofały swoich sił zbrojnych. Komisja będzie wspierać władze mandatowe w wykonywaniu tych funkcji. Podobnie władze mandatowe będą współpracować z Komisją w wykonywaniu jej funkcji.

5. Mając na uwadze zapewnienie ciągłości funkcjonowania służb administracyjnych oraz w sprawie wycofania sił zbrojnych władz mandatowych, cała administracja będzie pod opieką Tymczasowych Rad i Wspólnej Rady Gospodarczej, odpowiednio, działając pod nadzorem Komisji, odpowiedzialność za wszystkie funkcje rządowe będzie stopniowo przekazywana przez władze mandatowe do Komisji, włączając w to odpowiedzialność prawną za obszary, z których zostały wycofane siły zbrojne władz mandatowych.

Komisja będzie kierować się w swoich działaniach zaleceniami Zgromadzenia Ogólnego i takimi instrukcjami Rady Bezpieczeństwa, które zostaną uznane za niezbędne do wydania. Środki podjęte przez Komisję, zgodnie z zaleceniami Zgromadzenia Ogólnego, natychmiast wejdą w życie, chyba że Komisja wcześniej otrzymała inne instrukcje od Rady Bezpieczeństwa.

Komisja będzie składać do Rady Bezpieczeństwa miesięczne raporty z postępu prac, lub częściej, jeśli zaistnieje taka konieczność.

6. Komisja sporządzi sprawozdanie końcowe na następną sesję zwyczajną Zgromadzenia Ogólnego oraz dla Rady Bezpieczeństwa.

C. Deklaracja

Tymczasowe Rządy każdego z proponowanych państw złożą deklaracje niepodległości przed Organizacją Narodów Zjednoczonych. Będą one zawierać następujące klauzule:

Postanowienia Ogólne

Postanowienia zawarte w Deklaracji są uznawane za podstawowe prawo każdego z państw i żadne przepisy lub ustawa, rozporządzenie lub oficjalne zarządzenie nie będzie kolidować z tymi postanowieniami, ani dominować nad nimi.

Rozdział I: Święte miejsca, budynki i miejsca sakralne

1. Nie można unieważnić lub naruszyć istniejących praw odnoszących się do Świętych miejsc oraz budynków i miejsc sakralnych.
2. W odniesieniu do miejsc świętych, zostanie zagwarantowany swobodny dostęp do nich, możliwość odwiedzania i tranzytu, zgodnie z obowiązującym prawem, dla wszystkich mieszkańców i obywateli tych państw i Miasta Jerozolimy, a także dla cudzoziemców, bez względu na przynależność narodową, z zastrzeżeniem wymogów bezpieczeństwa narodowego, porządku publicznego i dobrych obyczajów.

Podobnie, powinna zostać zagwarantowana wolność wyznania zgodnie z obowiązującymi prawami, z zastrzeżeniem utrzymania porządku publicznego i dobrych obyczajów.

3. Miejsca święte oraz budynki i tereny sakralne muszą być zachowane. Wszelkie akty, które mogłyby umniejszyć ich sakralny charakter są zabronione. Jeśli w którymkolwiek momencie rząd uzna, że jakieś konkretne święte miejsce, budynek lub teren sakralny wymaga pilnej renowacji, rząd może zwrócić się do wspólnoty lub wspólnot o przeprowadzenie takiej naprawy. Jeśli działania nie zostaną podjęte w rozsądnym terminie, rząd może je zrealizować samodzielnie na koszt społeczeństwa lub określonej społeczności.
4. Miejsca święte, budynki lub tereny sakralne, które zostały zwolnione z opodatkowania w dniu powstania państwa, będą zwolnione od płacenia podatków.

Zmiany opodatkowania nie mogą dyskryminować właścicieli lub najemców miejsc świętych, budynków oraz terenów sakralnych, lub stawiać ich właścicieli lub najemców w mniej korzystnej sytuacji w stosunku do powszechnego systemu podatkowego przyjętego przez Zgromadzenie.

5. Gubernator Jerozolimy ma prawo ustalić czy przepisy Konstytucji Państwa w stosunku do miejsc świętych, budynków i terenów sakralnych znajdujących się w granicach państwa są właściwie stosowane i przestrzegane, a także podejmować decyzje na podstawie istniejącego prawa w przypadku nieporozumień, które mogą powstać pomiędzy członkami różnych wspólnot wyznaniowych lub praw wyznaniowych istniejących wspólnot religijnych, odnoszących się do obrzędów religijnych, miejsc, budynków i terenów. Może on liczyć na pełną współpracę a także otrzymuje on przywileje i immunitet konieczne do wykonywania swoich funkcji w Państwie.

Rozdział II: Prawa wyznaniowe i mniejszości

1. Wolność sumienia i prawo swobodnego korzystania z wszelkich form praktyk religijnych, z zastrzeżeniem jedynie utrzymania porządku publicznego i moralności, powinny być zapewnione dla wszystkich.
2. Nie wolno dyskryminować żadnego mieszkańca ze względu na rasę, religię, język czy płeć.
3. Wszystkie osoby podlegające jurysdykcji państwa mają prawo do równego traktowania wobec prawa.
4. Prawo rodzinne i osobisty status różnych mniejszości i ich interesów religijnych, w tym darowizny, będą przestrzegane.
5. Nie wolno utrudniać działalności instytucjom wyznaniowych lub organizacjom pożytku publicznego wszystkich wyznań lub dyskryminować ich przedstawicieli lub członków tych organów ze względu na ich wyznanie lub narodowość.
6. Państwo zapewni odpowiednie szkolnictwo podstawowe i średnie mniejszości arabskiej i żydowskiej, odpowiednio, w ich własnym języku i tradycji kulturowej.

Prawo każdej społeczności do utrzymania szkolnictwa w celach edukacyjnych swoich członków we własnym języku, zgodnie z ogólnymi wymaganiami edukacyjnymi, jakie państwo może narzucić nie może być podważone lub narzucone. Zagraniczne placówki oświatowe będą kontynuować swoją działalność na podstawie ich dotychczasowych praw.

7. Każdy obywatel danego państwa ma zagwarantowaną wolność używania dowolnego języka w prywatnych stosunkach, w handlu, religii, prasie lub w publikacjach wszelkiego rodzaju, lub na zebraniach publicznych.(3)
8. Nie wolno wywłaszczać gruntów posiadanych przez Arabów w państwie żydowskim (przez Żydów w państwie arabskim) (4), za wyjątkiem celów publicznych. We wszystkich przypadkach wywłaszczenia należy się pełne odszkodowanie ustalone przez Sąd Najwyższy poprzedzające wywłaszczenie.

Rozdział III: Obywatelstwo, konwencje międzynarodowe, zobowiązania finansowe

1. Obywatelstwo:

Obywatele Palestyny mieszkający w Palestynie poza Miastem Jerozolimą, a także Arabowie i Żydzi, którzy nie posiadają obywatelstwa Palestyny, a mieszkają w Palestynie poza Miastem Jerozolimą, po uznaniu niepodległości otrzymują obywatelstwo państwa, w którym

mieszkają i będą korzystać z pełni praw obywatelskich i politycznych. Osoby w wieku powyżej osiemnastu lat, mogą zdecydować w terminie jednego roku od daty uznania niepodległości państwa, w którym mieszkają o wnioskowanie o obywatelstwo tego państwa, pod warunkiem, że Arabowie zamieszkujący na obszarze proponowanego państwa arabskiego nie będą wnioskować o obywatelstwo w ramach proponowanego państwa żydowskiego, Żydzi zamieszkujący tereny proponowanego państwa żydowskiego nie będą wnioskować o obywatelstwo państwa arabskiego. Prawo to przysługuje żonom i dzieciom w wieku poniżej osiemnastego roku życia osoby wnioskującej.

Arabowie mieszkający na obszarze planowanego państwa żydowskiego i Żydzi mieszkający na obszarze proponowanego państwa arabskiego, którzy podpisali zawiadomienie o zamiarze wyboru obywatelstwa jednego z państw, będą uprawnieni do głosowania w wyborach do Zgromadzenia Konstytucyjnego danego państwa, ale nie w wyborach do Zgromadzenia Konstytucyjnego państwa, w którym zamieszkują.

2. Konwencje międzynarodowe:

- a. Państwo jest zobowiązane przestrzegać wszystkich umów międzynarodowych i konwencji, zarówno ogólnych i specjalnych, w których Palestyna była stroną. Z zastrzeżeniem możliwości wypowiedzenia takiego porozumienia i konwencji będą przestrzegane przez państwa na okres, na jaki zostały zawarte;
- b. Wszelkie spory w temacie stosowania i przedłużenia ważności konwencji międzynarodowych lub traktatów, podpisanych lub przestrzeganych przez władze mandatowe w imieniu Palestyny kieruje się do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z przepisami zawartymi w Statucie Trybunału.

3. Zobowiązania finansowe:

- a. Państwo uznaje i spełnia wszystkie zobowiązania finansowe przejęte od władz mandatowych Palestyny z okresu wypełniania mandatu i uznane przez dane państwo. Przepis ten obejmuje prawo urzędników do emerytury, odszkodowania i odpraw;
- b. Zobowiązania te powinny być spełnione poprzez udział we wspólnym Zarządzie Gospodarczym, w odniesieniu do zobowiązań mających zastosowanie do Palestyny jako całości, a indywidualnie w odniesieniu do tych stosowanych i naliczonych pomiędzy państwami.
- c. Powinien zostać powołany Sąd Roszczeń, powiązany ze Wspólną Radą Gospodarczą, składający się z jednego członka wyznaczonego przez Organizację Narodów Zjednoczonych, jednego przedstawiciela Wielkiej Brytanii i jednego przedstawiciela danego państwa. Wszelkie spory między Zjednoczonym Królestwem i państwami odnośnie nieuznanych przez nie roszczeń, powinny być kierowane do tego Sądu.
- d. Koncesje handlowe udzielone w odniesieniu do jakiegokolwiek części Palestyny przed przyjęciem uchwały przez Zgromadzenie Ogólne powinny nadal obowiązywać zgodnie z ich warunkami, chyba że zostaną zmodyfikowane na drodze porozumienia między posiadaczem koncesji a danym państwem.

Rozdział IV: Przepisy różne

1. Przepisy rozdziałów 1 i 2 deklaracji są gwarantowane przez Narody Zjednoczone, i nie wolno dokonać w nich żadnych zmian bez zgody Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych. Każdy członek Organizacji Narodów Zjednoczonych ma prawo powiadomienia Zgromadzenia Ogólnego o każdym złamaniu lub niebezpieczeństwie

przekroczenia któregokolwiek z tych postanowień, a Zgromadzenie Ogólne może wówczas wydać takie zalecenia, jakie uzna za właściwe w danych okolicznościach.

2. Wszelkie spory dotyczące stosowania lub interpretacji niniejszej deklaracji są przekazywane na wniosek którejkolwiek ze stron, do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, chyba że strony zgoda się na inny tryb uregulowania sporu.

C. Unia Gospodarcza i tranzyt

1. Tymczasowa Rada Rządu każdego z państw rozpocznie współpracę odnośnie Unii Gospodarczej i tranzytu. Zobowiązanie to jest sporządzane przez Komisję przewidzianą w sekcji B, paragraf 1, wykorzystując do tego współpracę przedstawicieli organizacji i organów każdego z proponowanych państw. Powinno ono zawierać przepisy mające na celu ustanowienie Unii Gospodarczej Palestyny i utworzenie innych odnoszących się do spraw będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Jeżeli do dnia 1 kwietnia 1948 r. Tymczasowe Rady Rządów nie rozpoczną współpracy, warunki unii zostaną wprowadzane w życie przez Komisję.

Unia Gospodarcza Palestyny

2. Celami Unii Gospodarczej Palestyny są:
 - a. Unia celna;
 - b. Wprowadzenie wspólnego systemu walutowego gwarantujący stały kurs wymiany walut;
 - c. Działanie międzypaństwowych linii kolejowych i dróg na zasadach niedyskryminacji, autostrad wewnętrznych, usług pocztowych, telefonicznych i telegraficznych oraz portów i lotnisk włączonych w międzynarodowy handel;
 - d. Wspólny rozwój gospodarczy, szczególnie w odniesieniu do nawadniania, rekultywacji i ochrony gleb;
 - e. Dostęp do wody i energii dla obu Państw i dla Miasta Jerozolimy na zasadach niedyskryminacyjnych.
3. Zostanie utworzona Rada Współpracy Gospodarczej, która będzie składać się z trzech przedstawicieli każdego z obu państw i trzech członków mianowanych przez Gospodarczą i Społeczną Komisję Narodów Zjednoczonych. Zagraniczni członkowie będą powoływani w pierwszej kolejności na okres trzech lat; powinni oni służyć jako osoby indywidualne, a nie jako przedstawiciele państw.
4. Do zadań Rady Współpracy Gospodarczej należy realizacja celów Unii Gospodarczej w sposób bezpośredni lub przez delegację środków niezbędnych do ich realizacji. Ma ona wszystkie uprawnienia organizacji i zarządzania niezbędne do wypełniania swoich funkcji.
5. Państwa zobowiązują się do wprowadzenia w życie decyzji Rady Współpracy Gospodarczej. Decyzje Rady są podejmowane większością głosów.
6. W przypadku braku zgody jednego z państw na podjęcie koniecznych działań, Rada może na drodze głosowania sześciu członków podjąć decyzję o wstrzymaniu części wpływów celnych, do których państwo to jest uprawnione w ramach Unii Gospodarczej. Jeżeli państwo podtrzyma decyzję o braku współpracy, Rada może podjąć decyzję na drodze głosowania

zwykłą większością głosów o wprowadzeniu dalszych sankcji jakie uzna za stosowne, w tym dysponowania funduszami, które zostały wstrzymane.

7. W odniesieniu do rozwoju gospodarczego, do funkcji Rady należy planowanie, nadzorowanie i wspieranie wspólnych projektów rozwojowych, ale nie podejmie ona żadnych zadań, chyba że za zgodą obu państw oraz Miasta Jerozolimy w przypadku, gdy Jerozolima będzie brała bezpośredni udział w projekcie.
8. W odniesieniu do wspólnego systemu walutowego, waluty obiegu w obu państwach i Jerozolimie zostaną wydawane na podstawie upoważnienia Rady Współpracy Gospodarczej, która jest jedynym organem wydającym i ustalającym rezerwę obowiązkową walut.
9. O ile jest to zgodne z powyższym paragrafem 2 (b), każde Państwo może prowadzić własny bank centralny, kontrolować własną politykę podatkową i kredytową, jego zagraniczne papiery wartościowe i wydatki, przydzielać zezwolenia na import i może prowadzić międzynarodowe operacje finansowe i kredytowe. W ciągu pierwszych dwóch lat po wygaśnięciu mandatu, Rada Współpracy Gospodarczej będzie uprawniona do podjęcia takich środków, jakie mogą być konieczne do zagwarantowania, aby łączne przychody dewizowe obu państw z eksportu towarów i pozwoleń na usługi, były wystarczające do zapewnienia wystarczającej ilości przywożonych towarów i usług przeznaczonych do konsumpcji – każde państwo powinno dysponować, w okresie dwunastu miesięcy, walutami pozwalającymi na dostawy w odpowiednich ilościach importowanych towarów i usług potrzebnych do konsumpcji na danym terytorium, ekwiwalent ilości tych towarów i usług wykorzystywanych na danym terytorium w okresie dwunastu miesięcy kończących się z dniem 31 grudnia 1947 r.
10. Wszelka władza gospodarcza niepodlegająca Radzie Współpracy Gospodarczej podlega swojemu państwu.
11. Wspólna taryfa celna nie może ograniczyć swobody handlu między państwami, a także pomiędzy państwami i Jerozolimą.
12. Taryfy celne są sporządzane przez Komisję Taryf składającą się z przedstawicieli każdego z państw w równej liczbie i przedkładane Radzie Współpracy Gospodarczej do zatwierdzenia większością głosów. W przypadku braku porozumienia w Komisji Taryf, Rada Współpracy Gospodarczej rozstrzyga punkty sporne. W przypadku, gdy Komisja Taryf nie sporządzi żadnego harmonogramu w terminie określonym, Rada Współpracy Gospodarczej określa taryfę.
13. Następujące pozycje powinny być uwzględnione we wspólnych kosztach i dochodach Rady Współpracy Gospodarczej:
 - a. Koszty służby celnej i funkcjonowania wspólnych usług;
 - b. Koszty administracyjne Rady Współpracy Gospodarczej;
 - c. Zobowiązania finansowe administracji Palestyny, na które składają się:
 1. Obsługa zadłużenia publicznego
 2. Koszty świadczeń emerytalnych obecnie wypłacane lub przypadające w przyszłości, zgodnie z zasadami ustanowionymi w paragrafie 3 w rozdziale 3 powyżej
14. Po wywiązaniu się ze wszystkich zobowiązań, nadwyżki dochodu z cel i innych usług wspólnych zostaną podzielone w następujący sposób: nie mniej niż 5 procent i nie więcej niż 10 procent dla Miasta Jerozolimy; pozostałość zostanie sprawiedliwie przypisana do każdego z państw przez Radę Współpracy Gospodarczej, w celu utrzymania wystarczającego i odpowiedniego poziomu usług rządowych i społecznych w każdym z państw, wydatki obu państw nie mogą przekroczyć kwoty przychodów Unii Gospodarczej o więcej niż około

czterech milionów funtów każdego roku. Przyznana kwota może zostać zmieniona przez Radę zgodnie z poziomem cen, w stosunku do cen obowiązujących w chwili ustanowienia Unii. Po pięciu latach, zasady podziału wspólnych przychodów mogą zostać zmienione przez Radę Współpracy Gospodarczej na podstawie kryterium kapitałów własnych.

15. Wszystkie międzynarodowe konwencje i traktaty wpływające na kursy taryf celnych oraz usług komunikacyjnych na mocy jurysdykcji Rady Współpracy Gospodarczej, uznaje się w obu państwach. W kwestii tej oba państwa są zobowiązane do działania zgodnie z większością Rady Współpracy Gospodarczej.
16. Rada Współpracy Gospodarczej podejmie starania w celu zabezpieczenia eksportu do Palestyny na zasadach sprawiedliwego i równego dostępu do rynków światowych.
17. Wszystkie przedsiębiorstwa obsługiwane przez Radę Współpracy Gospodarczej wypłacą sprawiedliwe wynagrodzenia w oparciu o ujednoliconą podstawę.

Wolność transportu i wizyt

18. Zobowiązanie obejmuje postanowienia zachowujące wolność tranzytu i wizyt wszystkich mieszkańców i obywateli obydwu państw oraz Miasta Jerozolimy, z zastrzeżeniem względów bezpieczeństwa, zakładając, że każde z państw i Jerozolima będą kontrolować miejsca zamieszkania na swoim terytorium.

Rozwiązanie, zmiana i interpretacja porozumień

19. Każde porozumienie i traktat pozostaje w mocy przez okres dziesięciu lat. Obowiązuje on do czasu wypowiedzenia przez jedną ze stron, z okresem wypowiedzenia dwóch lat.
20. W początkowym okresie dziesięciu lat, każde porozumienie i traktat może być zmienione wyłącznie za zgodą obu stron i za zgodą Zgromadzenia Ogólnego.
21. Wszelkie spory dotyczące stosowania lub interpretacji tego porozumienia i każdego traktatu wynikającego z niego, kieruje się na wniosek jednej ze stron, do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości chyba, że strony zgodzą się na inny tryb uregulowania sporu.

E. Aktywa

1. Aktywa obrotowe administracji Palestyny zostaną przydzielone państwom arabskiemu i żydowskiemu oraz Miastu Jerozolimie na równych zasadach. Podział ten powinien być dokonany przez Komisję Narodów Zjednoczonych, o której mowa w [3], Sekcji B, paragraf 1 powyżej. Nieruchomości stają się własnością rządu terytorium, na którym się znajdują.
2. W okresie pomiędzy powołaniem Komisji Narodów Zjednoczonych i zakończeniem mandatu, władze mandatowe, z wyjątkiem przypadku zwykłych operacji, powinny skonsultować się z Komisją w sprawie środków, które mogą dotyczyć likwidacji, zbycia lub obciążenia aktywów rządu Palestyny, takich jak skumulowanej nadwyżki skarbowej, wpływów z emisji obligacji rządowych, gruntów państwowych lub wszystkich innych aktywów.

D. Członkostwo w ONZ

Kiedy niepodległość państwa arabskiego lub żydowskiego zostanie ustanowiona w sposób przewidziany w tym planie, a także zostanie podpisana deklaracja i zobowiązanie zgodnie z

założeniami tego planu, należy rozważyć wniosek o przyjęcie go do członkostwa w Organizacji Narodów Zjednoczonych zgodnie z artykułem 4 Karty Narodów Zjednoczonych.

Część II – Granice

A. Państwo arabskie

Powierzchnia państwa arabskiego w Zachodniej Galilei będzie ograniczona od zachodu przez Morze Śródziemne i od północy granicą z Libanem, od An-Nakura do punktu Saliha. Stąd granica przebiega na południe, pozostawiając obszar zabudowany Saliha w państwie arabskim, do najbardziej wysuniętego na południe punktu tej wioski. Stąd wschodnia granica przebiega linią wiosek Alma, Richanijja i Tajtaba, następnie wzdłuż północnej linii granicznej wioski Meiron do połączenia się z linią graniczną poddystryktu Akka-Safed. Z linii tej wynika wschodni punkt wioski Farradijja, skąd linia graniczna przebiega główną drogą z Safedu do Akki. Z tego wynika, że granica przechodzi na zachód od Kafr Inan aż do linii granicznej poddystryktu Tyberiady, przechodząc na zachód od od skrzyżowania dróg Akka-Safed z Lubja-Kafr Inan. Od południowo-zachodniego narożnika Kafr Inan granica podąża zachodnią granicą poddystryktu Tyberiady do punktu zamykającego granicę pomiędzy wioskami Maghar i Ajlabun, skąd wyrusza się na zachód otaczając część wschodniej równiny Battuf, omijając zbiornik proponowany przez Agencję Żydowską do nawadniania terenów na południu i wschodzie.

Granica powraca do granicy Poddystyktu Tyberiady w punkcie zabudowanego obszaru Tur'an na drodze Nazaret-Tyberiada, i dalej biegnie na południe, najpierw wzdłuż granicy poddystryktu, a następnie przechodzi między Szkołą Rolniczą Kadoorie a Górą Tabor, do punktu na południe od podnóża Góry Tabor. Stąd biegnie na zachód, równoległe do linii horyzontalnej siatki 230, do północno-wschodniego narożnika wioski Tel Adaszim. Następnie biegnie do północno-zachodniego narożnika tych ziem, gdzie kieruje się na północny zachód, tak, aby objąć w państwie arabskim źródła wody Nazaretu znajdujące się w wiosce Jafa an-Naserije. Po osiągnięciu Ginegar, omija od wschodu północne i zachodnie granice tej ziemi do ich południowo-zachodniego narożnika, skąd przechodzi linią prostą do punktu na linii kolejowej Hajfa-Afula na pograniczu wiosek Sarid i al-Mujajdil. Jest to punkt przecięcia. Południowo-zachodnia granica obszaru państwa arabskiego w Galilei zaczyna się w tym punkcie, kierując się na północ wzdłuż wschodniej granicy Sarid i Gewat do północno-wschodniego narożnika Nahalal, następnie stamtąd omija cały teren Kefar HaChoresz do centralnego punktu na południowej granicy wioski Ilut, skąd biegnie w kierunku zachodnim wzdłuż granicy wioski do wschodniej granicy Bet Lechem HaGelilit, skąd biegnie w kierunku zachodnim do północno-wschodniego narożnika Waldheim, a stamtąd na północny zachód do ziem wioski Szfar'am do południowo-wschodniego narożnika Ramat Jochanan. Stąd biegnie na północ do punktu na drodze Hajfa-Szfar'am, na zachód od skrzyżowania z drogą do I'billin. Stamtąd kieruje się na północny wschód do punktu na południowej granicy I'billin położonego na zachód od drogi I'billin-al-Birwa. Stąd biegnie wzdłuż jej granicy do jego zachodniego punktu, skąd skręca na północ omijając całą ziemię wioski Tamra do jej północno-zachodniego narożnika i dalej do drogi Akka-Safed. Następnie biegnie na zachód po południowej stronie drogi Safed-Akka do granicy dystryktu Galilea-Hajfa, skąd dochodzi do punktu granicznego na morzu.

Granica w górzystej krainie Samarii i Judei rozpoczyna się przy rzece Jordan w Wadi Malih na południowy wschód od Beisan i biegnie na zachód do spotkania się z drogą Beisan-Jerycho, a następnie podąża zachodnią stroną drogi w kierunku północno-zachodnim do miejsca zbiegu granic poddystryktów Beisan, Nablus i Dżenin. Z tego punktu podąża około trzech kilometrów na

zachód wzdłuż granicy poddystryktu Dżenin, a następnie skręca na północny zachód i przechodząc przez zabudowany teren wiosek Jalbun i Fakua, dochodzi do miejsca spotkania granic poddystryktów Dżenin i Beisan w punkcie na północny wschód od Nuris. Stąd kieruje się na północny zachód do punktu na północ od terenu zabudowanego Zir'in, a następnie w kierunku zachodnim do linii kolejowej Afula-Dżenin, stąd na północny zachód wzdłuż linii granicznej dystryktu do punktu przecięcia linii kolejowej Hejaz. Stąd granica kieruje się na południowy zachód do ziem wioski Lajjun, które znajdują się w państwie arabskim, i przekracza drogę Hajfa-Dżenin w punkcie na granicy dystryktów Hajfy i Samarii na zachód od Ajn al-Mansi. Najdalej wysuniętym na zachód punktem granicy jest wioska al-Butajmat. Stąd obiega od północy i wschodu granice wioski Arara wracając do granicy dystryktów Hajfy i Samarii w Wadi Ara, a następnie biegnie prosto na południowy wschód do punktu na linii kolejowej na wschód od wioski Qaqun. Stąd biegnie wzdłuż linii kolejowej w pewnej odległości na wschód od stacji kolejowej Tulkarm. Stąd granica biegnie w połowie drogi między linią kolejową a drogą Tulkarm-Kalkilja-JalJulia do punktu na wschód od stacji Ras El-Ein, skąd biegnie wzdłuż linii kolejowej, na wschód od niej, do punktu na południe od skrzyżowania linii kolejowej z drogą Hajfa-Lidda w rejonie Bajt Nabala, skąd przechodzi wzdłuż południowej granicy portu lotniczego Lidda do jego południowo-zachodniego narożnika, skąd w kierunku południowo-zachodnim do punktu położonego na zachód od zabudowanego obszaru Sarafand al-Amar, stąd na południe omijając po stronie zachodniej zabudowany obszar Abu al-Fadl do północno-wschodniego narożnika ziem Beer Jaakow. (Granica powinna być tak wyznaczona, aby umożliwić państwu arabskiemu dostęp do portu lotniczego.) Stąd granica omija zachodnią i południową granicę wioski Ramla do północno-wschodniego narożnika wioski al.-Na'ani, stąd w linii prostej na wschód do najbardziej wysuniętego na południe punktu al-Barrija, wzdłuż wschodniej granicy tej wioski do południowej granicy wioski Innaba. Stąd podąża po północnej stronie drogi Jafa-Jerozolima aż do al-Qubab, gdzie przecina drogę docierając do granicy Abu Szusza. Biegnie wzdłuż wschodnich granic Abu Szusza, Sajdun i Chulda do najbardziej wysuniętego na południe punktu Chulda, skąd linią prostą do północno-wschodniego krańca Umm Kalkha, następnie na południe wzdłuż północnej granicy Umm Kalkha i Kazaza, do północnej i zachodniej granicy al-Mukhajzin do granicy dystryktu Gazy, a stamtąd biegnie na terenie wiosek al-Masmija, al-Kabira i Jasur do południowego punktu przecięcia, który jest w połowie drogi między zabudowanymi obszarami Jasur i al-Batani, al-Szarki.

Od południowego punktu przecięcia linia graniczna biegnie na północny zachód pomiędzy miejscowościami Gan Javne i Barka do morza i na południowy wschód do punktu na zachód od Kastina, skąd kieruje się na południowy zachód przechodząc przez teren zabudowany al-Sawafir, al-Szarkija i Ibdis. Od południowo-wschodniego narożnika Ibdis biegnie na południe do zabudowanego obszaru Bajt Affa, przekracza drogę Hebron – al-Majdal na zachód od zabudowanego obszaru Iraq Suwajdan. Stąd przebiega na południowy wschód wzdłuż zachodniej granicy wioski al-Faluja do granicy poddystryktu Beer Szewa. Następnie biegnie przez ziemie plemienne Arab El-Jubarat do punktu granicznego między poddystryktami Beer Szewy i Hebronu, skąd przechodzi w kierunku południowo-wschodnim do punktu na głównej drodze Beer Szewa - Gaza w odległości dwóch kilometrów od miasta Beer Szewa. Następnie skręca na południowy zachód docierając do Wadi Sab do punktu położonego jeden kilometr na zachód od niej. Stąd kieruje się na południowy wschód i biegnie wzdłuż Wadi Sab docierając na odległość jednego kilometra od drogi Beer Szewa- Hebron, skąd wykręca na wschód i biegnie w linii prostej do Kusejfa docierając do punktu granicznego poddystryktów Beer-Szewa i Hebron.

Następnie kieruje się na północny wschód, wcinając się pomiędzy pionowe linie siatki 150 i 160. Pięć kilometrów na północny wschód od Ras Ez-Zuweira kieruje się na północ, i mniej

więcej siedem kilometrów na północ od Ein Gedi dociera do Morza Martwego, skąd skręca na wschód aby połączyć się z granicą Transjordanii na Morzu Martwym.

Północna granica arabskiej części równiny nadmorskiej biegnie od południowego punktu przecięcia przechodząc między zabudowanymi terenami Gan Javne i Barka. Stąd kieruje się na południowy zachód przechodząc przez tereny al-Batani, al-Szarki, wzdłuż wschodniej granicy ziem Bajt Daras i przez ziemie Julis, pozostawiając na zachodzie zabudowane obszary al-Batani al-Szarki i Julis, dociera do północno-zachodniego narożnika ziem Bajt Tima. Stąd biegnie na wschód od al-Jija przez ziemie wioski Barbara, wzdłuż wschodnich granic wiosek Bajt Jirja, Dajr Sunajd i Dimra. Od południowo-wschodniego narożnika Dimra granica przechodzi przez ziemie Bajt Hanun, pozostawiając na wschodzie żydowskie ziemie Nir Am. Od południowo-wschodniego narożnika Bajt Hanun linia biegnie na południowy zachód do południowego punktu równoległej linii siatki 100, następnie skręca na północny zachód na dwa kilometry, zawraca na południowy wschód i biegnie niemal linią prostą do granicy ziem wioski Khuza'a. W najdalej na wschód wysuniętym punkcie ziem Khuza'a wykręca na południe. Następnie biegnie w kierunku południowym wzdłuż pionowej linii siatki 90 do skrzyżowania z linią poziomą siatki 70. Następnie kieruje się na południowy wschód od Ruheiba, a następnie w kierunku południowym do punktu znanego jako al-Baha, za którym przecina główną drogę Beer Szewa-Auja al-Hafir. Stamtąd łączy się z Wadi al-Zajatin na zachód od al-Subeita. Stamtąd skręca na północny wschód, a potem południowy wschód za Wadi i przechodzi na wschodzie do Wadi Nafkh. Następnie biegnie zakolami na południowy zachód wzdłuż Wadi Nafkh, Wadi 'Ajrim i Wadi Lissan do punktu, gdzie Wadi Lissan przecina granicę egipską.

Powierzchnia arabskiej enklawy Jafy zajmuje część miejskiego obszaru Jafy, która leży na zachód od żydowskich dzielnic położonych w południowej części Tel Awiwu, na zachód od przedłużenia ulicy Herzla do skrzyżowania z drogą Jafa-Jerozolima, na zachód od ziem Mikveh Israel, do północno-zachodniej granicy Holonu i północnej granicy Bat Jam.

B. Państwo żydowskie

Północno-wschodni sektor państwa żydowskiego (Wschodnia Galilea) jest ograniczony od północy i zachodu przez granice Libanu, a na wschodzie przez granice Syrii i Transjordanii. Obejmuje ona całość Doliny Hula, Jezioro Tyberiadzkie, cały poddystrykt Beisan, z granicą rozszerzoną o Wzgórza Gilboa i Wadi Malih. Stamtąd państwo żydowskie będzie rozciągać się na północny zachód, wzdłuż granic państwa arabskiego. Żydowska sekcja równiny nadmorskiej będzie rozciągać się od granicy Gazy i obejmie takie miasta jak Hajfa i Tel Awiw, pozostawiając Jafę, jako enklawę państwa arabskiego. Wschodnia granica państwa żydowskiego wynika z opisu granicy państwa arabskiego.

Rejon Beer Szewy obejmuje całość poddystryktu Beer Szewy, włączając w to pustynię Negew i wschodnią część poddystryktu Gazy, z wyłączeniem miasta Beer Szewy i obszarów opisanych jako należących do państwa arabskiego. Obejmuje ona również pas ziemi wzdłuż Morza Martwego, rozciągający się od linii granicznej poddystryktów Beer Szewy i Hebronu do Ein Gedi, jak opisano w odniesieniu do państwa arabskiego.

C. Miasto Jerozolima

Granice Miasta Jerozolimy są określone w zaleceniach dotyczących Miasta Jerozolimy. (Patrz Część III, sekcja B, poniżej).

Część III – Miasto Jerozolima (5)

A. Specjalny nadzór

Miasto Jerozolima zostaje ustanowione jako corpus separatum pozostające pod specjalnym międzynarodowym nadzorem i administracją Organizacji Narodów Zjednoczonych. Do wypełnienia obowiązków Władzy Administracyjnej w imieniu Organizacji Narodów Zjednoczonych zostanie powołana Rada Powiernicza.

B. Granice miasta

Miasto Jerozolima obejmuje obecną gminę Jerozolima oraz okoliczne wioski i miasteczka, najdalej wysunięta na wschód powinna być Abu Dis; najdalej na południe Betlejem, najdalej na zachód Ein Kerem (w tym także obszar zabudowany Motza); najdalej na północ Szuafat, jak wskazano na załączonej mapie (załącznik B).

C. Statut miasta

Rada Powiernicza w terminie pięciu miesięcy od zatwierdzenia niniejszego planu, opracuje i zatwierdzi szczegółowy statut Miasta, który powinien zawierać, między innymi następujące postanowienia:

1. Władze administracyjne w wykonywaniu swoich obowiązków administracyjnych powinny realizować następujące cele specjalne:
 - a. Chronić i zachować unikalne duchowe i religijne interesy zlokalizowanych na terenie miasta trzech wielkich światowych wyznań monoteistycznych, chrześcijańskiej, żydowskiej i muzułmańskiej, w celu zapewnienia porządku i spokoju, a szczególnie pokoju religijnego w Jerozolimie;
 - b. Zacieśnić współpracę między wszystkimi mieszkańcami miasta, w interesie własnym, jak również w celu promowania i wspierania pokojowego rozwoju wzajemnych stosunków między dwoma narodami w całej Ziemi Świętej, aby promować bezpieczeństwo, dobrobyt i każdy konstruktywny środek rozwoju mieszkańców ze szczególnym uwzględnieniem okoliczności i zwyczajów różnych narodów i wspólnot.
2. Gubernator Jerozolimy zostanie powołany przez Radę Powierniczą, której będzie podlegał i odpowiadał przed nią. Powinien on zostać wybrany na podstawie wymaganych kwalifikacji, bez względu na przynależność narodową. Jednak nie może on być obywatelem żadnego państwa w Palestynie.

Gubernator reprezentuje Organizację Narodów Zjednoczonych w Mieście Jerozolima i wykonuje w jej imieniu wszelkie uprawnienia administracyjne, w tym prowadzenia spraw zewnętrznych. Będzie on wspomagany przez pracowników administracyjnych uznawanych za urzędników międzynarodowych w rozumieniu Artykułu 100 Karty, wybieranych, jeśli będzie to możliwe, spośród mieszkańców Jerozolimy i pozostałych obszarów Palestyny na zasadach

niedyskryminacyjnych. Szczegółowy plan organizacji administracji Jerozolimy zostanie złożony przez Gubernatora do Rady Powierniczej i zatwierdzony przez nią.

3. Autonomia Lokalna:
 - a. Istniejące na terenie Jerozolimy lokalne jednostki autonomiczne (wioski, miasteczka i gminy) będą posiadać szerokie kompetencje samorządu terytorialnego i administracyjnego;
 - b. Gubernator zbada i przedstawi do rozpatrzenia oraz decyzji Rady Powierniczej plan utworzenia specjalnych jednostek miejskich składających się odpowiednio, z żydowskich i arabskich części nowej Jerozolimy. Nowe jednostki miejskie będą nadal stanowić część obecnej gminy Jerozolimy.
4. Środki bezpieczeństwa:
 - a. Jerozolima będzie zdemilitaryzowana; neutralność zostanie uznana i będzie chroniona, w jej granicach nie jest dozwolona obecność, ćwiczenia i działania formacji paramilitarnych;
 - b. Gdyby administracja Miasta Jerozolimy stwarzała utrudnienia lub uniemożliwiała ze względu na brak współpracy lub sprzeciw jednej lub więcej grup ludności, Gubernator jest upoważniony do podjęcia takich środków, jakie będą konieczne do przywrócenia sprawnego funkcjonowania administracji;
 - c. Aby pomóc w utrzymaniu wewnętrznego ładu i porządku, zwłaszcza w sprawie ochrony miejsc świętych oraz budynków i terenów sakralnych w mieście, gubernator zorganizuje specjalną policję o odpowiedniej sile, której członkowie będą rekrutowani spoza Palestyny. Gubernator ma prawo skierować takie środki budżetowe, jakie będą niezbędne do utrzymania tej formacji;
5. Organizacja legislacyjna:

Rada Legislacyjna będzie wybierana przez dorosłych mieszkańców Miasta bez względu na narodowość, na podstawie powszechnego i tajnego prawa wyborczego, a także zasady proporcjonalności. Będzie ona miała uprawnienia do uchwalania przepisów i podatków. Uchwały nie mogą kolidować z przepisami, które zostaną określone w Statucie Miasta, jak również jakkolwiek ustawy, przepisy lub urzędowe rozporządzenia nie mogą być wobec niego nadrzędne. Statut przyznaje gubernatorowi prawo zawetowanie ustaw niezgodnych z przepisami, o których mowa we wcześniejszym zdaniu. Upoważnia go ona również do ogłaszania tymczasowych rozporządzeń w przypadku, gdy Rada nie podejmie na czas niezbędnych działań dla normalnego funkcjonowania administracji.
6. Wymiar sprawiedliwości:

Statut przewiduje ustanowienie niezależnego systemu sądowego, w tym sądu apelacyjnego. Wszyscy mieszkańcy miasta będą im podlegać.
7. Unia Gospodarcza i gospodarczy porządek:

Miasto Jerozolima będzie przynależeć do Unii Gospodarczej Palestyny i będzie przestrzegać wszystkich porozumień oraz traktatów przez nią wydanych, jak również decyzje Rady Współpracy Gospodarczej. Siedziba Rady Współpracy Gospodarczej będzie znajdować się na terytorium Jerozolimy. Statut przewiduje regulacje w kwestiach gospodarczych nieobjętych porządkiem Unii Gospodarczej, na podstawie równego traktowania i niedyskryminacji dla wszystkich członków Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej obywateli.
8. Wolność transportu i wizyt: Kontrola mieszkańców:

Wolność wjazdu do i pobytu w granicach Jerozolimy zostanie zagwarantowana dla mieszkańców lub obywateli arabskiego i żydowskiego państwa, z zastrzeżeniem względów bezpieczeństwa i kwestii gospodarczych określonych przez gubernatora pod kierunkiem Rady Powierniczej. Imigracja do i mieszkanie w ramach granic miasta obywateli innych państw podlega kontroli gubernatora pod kierunkiem Rady Powierniczej.

9. Stosunki z państwem arabskim i żydowskim:

Przedstawiciele państw arabskiego i żydowskiego będą akredytowani przy gubernatorze Jerozolimy w celu ochrony interesów swoich państw i obywateli w związku z międzynarodową administracją Miasta.

10. Języki urzędowe:

Oficjalnymi językami w Jerozolimie będą arabski i hebrajski. Nie jest wykluczone przyjęcie jednego lub więcej dodatkowych języków roboczych, jeśli zaistnieje taka konieczność.

11. Obywatelstwo:

Wszyscy mieszkańcy stają się ipso facto obywatelami Miasta Jerozolimy, chyba że wybiorą obywatelstwo państwa, którego są obywatelami lub jeśli Arabowie lub Żydzi wniosą zamiar nabycia obywatelstwa odpowiednio państwa arabskiego lub żydowskiego, zgodnie z Częścią 1, sekcja B, paragraf 9, niniejszego planu.

Rada Powiernicza dokona uzgodnień dotyczących ochrony konsularnej obywateli Jerozolimy poza jej terytorium.

12. Swobody obywatelskie:

- a. Mieszkańcy Miasta Jerozolima będą mieli zapewnione możliwości korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności, w tym wolności sumienia, wyznania i kultu, języka, edukacji, słowa i prasy, a także stowarzyszania się i składania petycji z zastrzeżeniem wymogów porządku publicznego i moralności;
- b. Wszystkich mieszkańców obowiązuje zakaz wszelkiego rodzaju dyskryminacji ze względu na rasę, religię, język czy płeć;
- c. Wszystkie osoby mają prawo do równej ochrony praw w obrębie miasta;
- d. Prawo rodzinne, osobisty status poszczególnych osób i wspólnot religijnych oraz ich interesów, w tym fundacji będą przestrzegane;
- e. Jest niedopuszczalne w jakikolwiek sposób utrudnianie lub zakłócanie uroczystości religijnych lub działalności organizacji pożytku publicznego wszystkich wyznań lub dyskryminowanie przedstawicieli lub członków tych organów ze względu na ich wyznanie lub narodowość, z zastrzeżeniem wymogów utrzymania porządku publicznego i moralności;
- f. Miasto zapewni odpowiednie szkolnictwo podstawowe i średnie dla arabskich i żydowskich wspólnot w ich własnym języku i zgodnie z ich tradycją kulturową. Prawo każdej społeczności do utrzymywania swojej własnej szkoły z edukacją swoich członków w swoim własnym języku, w zgodzie z wymaganiami edukacyjnymi o ogólnym charakterze, nałożonymi przez miasto nie może być negowane lub ograniczone. Zagraniczne placówki oświatowe będą kontynuować swoją działalność na podstawie ich dotychczasowych praw;
- g. Wolność każdego mieszkańca miasta nie może podlegać żadnym ograniczeniom w swobodnym korzystaniu z dowolnego języka w prywatnych stosunkach, w handlu, w religii, w prasie lub w publikacjach wszelkiego rodzaju lub na spotkaniach publicznych.

13. Święte miejsca:

- a. Obowiązujące prawa odnoszące się do miejsc świętych oraz budynków lub terenów sakralnych nie mogą być ograniczone lub zabronione;
- b. Zostanie zabezpieczony wolny dostęp do miejsc świętych oraz budynków lub terenów sakralnych, wraz z zabezpieczeniem swobodnego praktykowania kultu zgodnie z obowiązującymi prawami i stosownie do wymagań porządku publicznego i dobrych obyczajów;
- c. Miejsca święte oraz budynki lub tereny sakralne będą zachowane. Wszelkie akty mogące naruszyć ich sakralny charakter są zabronione. Jeśli gubernator w dowolnym momencie uzna, że jakieś konkretne święte miejsce, budynek lub teren sakralny wymaga pilnej naprawy, gubernator może wezwać wspólnotę lub wspólnoty do przeprowadzenia takiej naprawy. Jeśli nie zostaną podjęte działania w rozsądnym terminie, gubernator może ją zrealizować na koszt gminy lub zainteresowanych gmin;
- d. W odniesieniu do miejsc świętych, budynków lub terenów sakralnych, które zostały zwolnione z opodatkowania w dniu powołania Miasta Jerozolimy nie będą pobierane podatki. Zmiany w opodatkowaniu nie mogą dyskryminować właścicieli lub najemców miejsc świętych, budynków lub terenów sakralnych, a także stawiać ich właścicieli oraz najemców w mniej korzystnej sytuacji w stosunku do pozostałych podatników w momencie przyjęcia zaleceń przez Zgromadzenie.

14. Szczególne kompetencje gubernatora w stosunku do miejsc świętych, budynków i terenów sakralnych w Jerozolimie oraz każdej części Palestyny:

- a. Ochrona miejsc świętych, budynków i terenów sakralnych położonych w Jerozolimie jest szczególnym zadaniem gubernatora;
- b. W odniesieniu do tych miejsc, budynków i terenów znajdujących się w Palestynie poza Jerozolimą, gubernator określi przysługujące mu kompetencje zagwarantowane przez Konstytucje obu państw, czy zapisy konstytucji państw arabskiego i żydowskiego w Palestynie, a także czy w sposób właściwy stosują i przestrzegają one prawa wyznaniowe;
- c. Gubernator jest również uprawniony do podejmowania decyzji na podstawie istniejących praw w przypadkach sporów, które mogą wynikać między różnymi wspólnotami religijnymi lub przy obrzędach religijnych społeczności w odniesieniu do miejsc świętych, budynków i terenów sakralnych w każdej części Palestyny.

W wykonaniu tego zadania może on być wspomagany przez radę konsultacyjną przedstawicieli różnych wyznań, działającą w charakterze doradczym.

A. Okres działalności władz specjalnych

Statut opracowany przez Radę Powierniczą powyższych zasad wejdzie w życie nie później niż do dnia 1 października 1948 r. Pozostanie w użyciu w pierwszej instancji przez okres dziesięciu lat, chyba że Rada Powiernicza uzna za konieczne przeprowadzenie ponownej analizy przepisów w terminie wcześniejszym. Po upływie tego okresu cały system podlega rozpatrzeniu przez Radę Powierniczą w świetle doświadczeń nabytych podczas jej funkcjonowania. Mieszkańcy miasta następnie będą mogli swobodnie wyrazić za pomocą referendum ich życzenia, co do ewentualnych zmian systemu funkcjonowania Miasta Jerozolimy.

Część IV – Parafowanie

Państwa, których obywatele w przeszłości cieszyli się w Palestynie przywilejami i immunitetami cudzoziemców, w tym korzystali z jurysdykcji konsularnej i ochrony przed kapitulacją Imperium Osmańskiego, proszeni są o zrzeczenie się wszelkich praw odnoszących się do nich i utworzenie podobnych przywilejów i immunitetów w proponowanych państwach arabskim i żydowskim oraz Mieście Jerozolimie.

Przyjęto na 128 posiedzeniu plenarnym:

Za: 33 – Australia, Belgia, Boliwia, Brazylia, Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka, Kanada, Kostaryka, Czechosłowacja, Dania, Republika Dominikańska, Ekuador, Francja, Gwatemala, Haiti, Islandia, Liberia, Luksemburg, Holandia, Nowa Zelandia, Nikaragua, Norwegia, Panama, Paragwaj, Peru, Filipiny, Polska, Szwecja, Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka, Związek Południowej Afryki, Stany Zjednoczone Ameryki, Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, Urugwaj, Wenezuela.

Przeciw: 13 – Afganistan, Kuba, Egipt, Grecja, Indie, Iran, Irak, Liban, Pakistan, Arabia Saudyjska, Syria, Turcja, Jemen.

Wstrzymujące: 10 – Argentyna, Chile, Chiny, Kolumbia, El Salvador, Etiopia, Honduras, Meksyk, Zjednoczone Królestwo, Jugosławia.

(1) Zobacz Oficjalne Dokumenty Zgromadzenia Ogólnego, Suplement do Drugiej Sesji Nr 11, tomy I-IV.

* W trakcie sto dwudziestego ósmego posiedzenia plenarnego, które odbyło się w dniu 29 listopada 1947 r., Zgromadzenie Ogólne, zgodnie z postanowieniem niniejszej rezolucji, wybrało członków z następujących krajów do Komisji do Spraw Palestyny Organizacji Narodów Zjednoczonych: Boliwia, Czechosłowacja, Dania, Panama i Filipiny.

(2) Niniejsza rezolucja została przyjęta bez odniesienia do Komitetu.

(3) Deklaracja dotycząca państwa żydowskiego powinna zostać uzupełniona o poniższy zapis: „Odpowiednie zaplecze zostanie stworzone dla arabsko-języcznych obywateli w celu używania ich języka w mowie i piśmie, w ustawodawstwie, przed sądami i w administracji.”

(4) W deklaracji odnoszącej się do państwa arabskiego, słowa “przez Arabów w państwie żydowskim” powinny zostać zastąpione słowami “przez Żydów w państwie arabskim.”

(5) W kwestii internacjonalizacji Jerozolimy, zobacz również rezolucja 185 (S-2), z 26 kwietnia 1948 r.; 187 (S-2) z 6 maja 1948 r.; 303 (IV) z 9 grudnia 1949 r. oraz rezolucje Rady Powierniczej (Sekcja IV) Zgromadzenia Ogólnego.